

Els catalanistes "psicoestetes" es presenten a Olot el mes vinent

A mitjans de desembre, l'anomenada Associació de Practicants de la Psicoestètica es presentarà oficialment a Olot. Es tracta d'un grup de catalanistes radicals, independentistes (des d'alguns sectors se'ls ha acusat de realitzar plantejaments totalitaristes) que volen recuperar el *vertader caràcter català*. La presentació a Olot ha

anat precedida d'una reunió amb el regidor de Cultura de l'Ajuntament. Segons explica un dels seus responsables en la següent entrevista, Pere Serrat es va mostrar preocupat per la situació del país. Els Practicants de la Psicoestètica, l'any que ve volen organitzar un plebiscit sobre la independència de Catalunya.

■ MARIA LLOMBART

La tarda cau quan Carles G. Camins, autor del llibre "L'independentisme dels joves catalans", m'explica que l'Associació de Practicants de la Psicoestètica -de la qual és membre- fou creada pel professor Muñoz Espinalt amb la finalitat d'estudiar l'autèntic caràcter de l'home català per tal de recuperar la nostra identitat com a poble i assolir definitivament la independència política. El passat 10 d'octubre Carles G. Camins s'entrevistà amb el regidor de Cultura de l'Ajuntament d'Olot, Pere Serrat i Reixach, per parlar del plebiscit que voldrien que se celebrés el 1992 on es pogués decidir sobre la independència o no del nostre país.

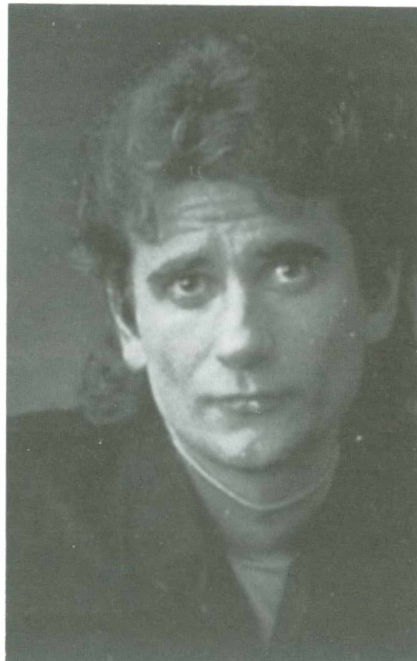
Li pregunto si sap quin futur li espera a Catalunya:

Catalunya serà demà el que els catalans vulguem que sigui; el futur el tenim a les nostres mans i, dins de les nostres mans, en la capacitat directiva que els catalans puguem generar.

-L'Associació de Practicants de la Psicoestètica intenta estudiar el comportament dels catalans i per què encara no som un Estat independent. Què ens caracteritza com a individus?

Actualment, el català és un esclau. El professor Muñoz Espinalt, que fa més de quaranta anys que investiga la conducta humana, parla del complex E. E. (complex d'Estat Espanyol). El primer que hem de fer, doncs, és curar aquesta malaltia. Abans de caure en mans dels espanyols, la societat catalana era cent per cent diferent, guerrera, coneguda a tota Europa. Quan els altres pobles lluitaven amb espases el poble català ja ho feia amb armes de foc.

-Parleu d'un plebiscit a celebrar el 1992 en què la societat d'aquest país pugui decidir si vol ésser independent o no. D'on va sortir aquesta idea i quins resultats penseu que es podrien assolir? Veureu; nosaltres vam iniciar, el 1988, la campanya "Serà el 1992 l'any de la

independència de Catalunya?", i vam parlar de set fronts en què s'hauria de basar tota política o acció social, que tractarien la formació de nous dirigents, la tergiversació de la nostra història, que parlarien d'una revolució pedagògica i d'un ensenyament que no subestimi la cultura catalana, en contra de la drogaddicció i la depauperació caracterològica del nostre poble, en pro de la integració dels immigrants i del ferm rebuig dels colonitzadors, i en pro de l'autèntica recuperació de Barcelona com a capital d'una Catalunya lliure. Després d'una anàlisi de la societat catalana, vam aconsellar al Parlament de Catalunya fer el plebiscit el 1992.

El resultat d'aquest plebiscit donaria un 90% de la població a favor de la independència. Les estadístiques actuals parlen d'un 40% a favor del sí, sense que hagi estat creat el Front del Sí, que és el Front que ha de donar suport al plebiscit.

Hem de tenir en compte que l'Estat espanyol és a la ruïna i que paga més de 5.000 milions de pessetes diaris només

d'interessos del deute. L'exèrcit també es troba desorganitzat, desestructurat, i els impostos estan pujant. Tot això donaria com a resultat un Sí a la independència.

-Quins van ésser els punts principals a tractar amb el Sr. Serrat, regidor de Cultura d'Olot, el passat 10 d'octubre?

El punt principal va ésser Catalunya. El Sr. Serrat es va mostrar molt preocupat per la situació del país. A més, l'objectiu a curt termini aquí a La Garrotxa, i sobretot a Olot, es data per al 13 de desembre, en què presentaré el meu llibre "L'independentisme dels joves catalans" i parlaré del plebiscit, alhora que Encarna Parreño, també membre de l'Associació, celebrarà la conferència que porta el títol "Un plebiscit sense el qual no hi haurà mai democràcia".

-Com heu trobat la situació de l'independentisme a La Garrotxa, especialment a nivell de joventut?

Més o menys està a igual nivell que en tot el Principat. El català continua tenint el complex d'esclau, i això el desorienta, però també és cert que les coses estan canviant i canviaran.

-Així doncs, tindrem una Garrotxa independent el 1992?

La Garrotxa, com tot el Principat, serà independent si segueix sobretot tres premisses: la primera d'elles, que en el plebiscit la pregunta es basi en la disjuntiva independència / dependència; la segona, que es faci un Front del Sí on els catalans que veiem en la independència la nostra coherència política ens unim; i la tercera, que mentrestant, tota la política social que es faci es basi en els set fronts decisius que abans he esmentat. Si seguim aquestes premisses, La Garrotxa podria ésser independent el 1992.

La tarda ha caigut i el cel -català?- s'ha tornat fosc. La nit acompanya la música suau del bar en què Carles G. Camins i jo ens hem assegut.